

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. V. V.**, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem, se sídlem Pardubická 298, Hradec Králové 4, proti žalovanému: **Policie České republiky – náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2009, č. j. 9 Ca 352/2007 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce, Mgr. Zbyňka Čermáka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 8. 2007, č. 454, bylo po předchozím projednání v poradní komisi pod č. j. PPR-535/K-PK-2007, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, útvaru zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „ředitel ÚZČ SKPV“), ve věcech služebního poměru ze dne 12. 1. 2007, č. ŘÚZČ-528/2007, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím ředitele ÚZČ SKPV byl žalobce dnem 1. 1. 2007 ustanoven podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o služebním poměru“), na služební místo vrchní inspektor u Policie České republiky, útvar zvláštních činností služby kriminální policie a vyšetřování, odboru V1 – OKS, 1. oddělení, s místem služebního působení Praha, dále jmenován do služební hodnosti vrchní inspektor, ve služebním

oměru na dobu neurčitou, a zařazen podle § 116 zákona o služebním poměru a § 3 prováděcího nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů, do 6. tarifní třídy, se započtením doby praxe podle § 219 zákona o služebním poměru v rozsahu 32 let a 153 dnů, 11. tarifního stupně, přičemž mu byl podle § 114 a 115 téhož zákona určen základní tarif zvýšený o 10 % ve výši 32 700 Kč, a podle § 120 odst. 3 téhož zákona zvláštní příplatek ve výši 4 000 Kč, tedy služební příjem celkem měsíčně ve výši 36 700 Kč. Současně bylo určeno, že žalobci náleží podle § 8 zákona o služebním poměru hodnotní označení nadpraporčík. V období předcházejícím, k 31. 12. 2006, byl žalobce zařazen ve funkci policejní komisař u téhož útvaru Policie České republiky, ovšem u expozitury Hradec Králové, 1. oddělení.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí ředitele ÚZČ SKPV bylo vydáno na základě a v souladu s ustanovením § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru, v souvislosti s nabytím účinnosti tohoto zákona ke dni 1. 1. 2007. Vyložil, že zákon o služebním poměru zakládá zcela nový právní vztah mezi bezpečnostním sborem a příslušníkem, mimo jiné i v oblasti systemizace služebních míst, způsobu jejich obsazování a předpokladů k tomu. Následně provedl analýzu systemizace služebních míst na místě služebního působiště, kam byl žalobce nově zařazen, jakož i jeho pracovní náplně v kontextu splnění zákonem vyžadovaných předpokladů, požadavků kladených na výkon zastávané funkce a podřazení odpovídající tarifní třídě. Na jejím základě dospěl k závěru o správnosti zařazení služebního místa žalobce. K nesouhlasu žalobce se stanovením místa služebního působiště v Praze a jeho požadavku na stanovení v Hradci Králové uvedl, že podle § 6 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník vykonává službu podle potřeb bezpečnostního sboru na území České republiky nebo v zahraničí*. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení *je místo služebního působiště na území České republiky určeno územím obce, v níž příslušník vykonává službu*. V posuzovaném případě je místem služebního působiště Praha, což ovšem ještě neznamená, že výkon služby žalobce bude prováděn jen na území hlavního města Prahy, neboť s jeho služebním zařazením je spojena působnost na celém území České republiky. Konstatoval, že na expozituře Hradec Králové je systemizováno pouze jedno místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě s požadavkem přístupu k utajovaným informacím stupně utajení „vyhrazené“, ostatní místa jsou zde spojena s požadavky vyššími (stupeň utajení „důvěrné“). Jelikož zákon o služebním poměru neobsahuje žádné ustanovení, z něž by bylo možno dovodit nárok na stanovení místa působiště shodně se stavem podle předchozí právní úpravy a jelikož žalobce v době svého ustanovení nesplňoval podmínku oprávnění pro přístup k utajovaným informacím stupně utajení „důvěrné“, byl v souladu se zákonem o služebním poměru ustanoven podle potřeby bezpečnostního sboru na služební místo v Praze.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ze dne 31. 10. 2007, ve které požadoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru právně a věcně vadné, vydané v důsledku obcházení zákona o služebním poměru, a proto nepřezkoumatelné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí podle něj zcela zřetelně obchází přechodná ustanovení, konkrétně § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dále poukázal na odst. 3 téhož ustanovení. Namítal, že s ohledem na systemizovaná místa na expozituře Hradec Králové pro 8., 7. a 6. tarifní třídu (všech 8 zde systemizovaných služebních míst)

splňuje požadovaný stupeň vzdělání, přičemž svým vzděláním i platným osvědčením k přístupu k utajovaným informacím stupně utajení „vyhrazené“ splňuje požadavky na jedno zde systemizované služební místo v 6. tarifní třídě.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobce nevyplývá, na základě jakého důvodu nebyl ustanoven na služební místo s místem služebního působení Hradec Králové, a to v návaznosti na jeho předchozí služební zařazení podle původní právní úpravy zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, která byla nahrazena zákonem o služebním poměru. Nelze podle něj připustit názor, že pokud je zařazen u útvaru s celorepublikovou působností, může být v rámci tohoto útvaru zařazen na kterékoliv místo služebního působení. To by popíralo ustanovení § 25 a 26 zákona o služebním poměru, upravující převedení na jiné služební místo. Žalobce byl v důsledku obejití zákonných ustanovení žalovaným přemístěn do jiného místa služebního působení, aniž by byl důvod pro to řádně odůvodněn v souladu se zákonem o služebním poměru. V důsledku toho je mimo jiné zkrácen jeho případný nárok na náhradu cestovních výdajů, přičemž v souvislosti s dojížděním z místa bydliště do místa (nového) služebního působení má zvýšené náklady na ubytování a dopravu. Ustanovení § 215 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona o služebním poměru nelze aplikovat tak, že v souvislosti s novou právní úpravou dojde ke změně služebního místa zcela odlišně od předchozí právní úpravy. To odpovídá i ustanovení § 17 odst. 1 písm. g) téhož zákona, podle něhož je při vzniku služebního poměru každému příslušníkovi určeno mimo jiné místo služebního působení, jakož i ustanovením § 36 (Převlečení), § 37 (Služební cesta), § 38 (Studijní pobyt) a § 39 (Zastupování na jiném služebním místě) téhož zákona, s jejichž aplikací jsou rovněž spojeny výhody v podobě náhrad cestovních výdajů.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 10. 2009, č. j. 9 Ca 352/2007 – 28, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc tomuto vrátil k dalšímu řízení. Dále rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 785,40 Kč. V odůvodnění rozsudku uvedl, že považuje za nesprávný názor žalovaného, že nová právní úprava zákona o služebním poměru umožňuje služebnímu funkcionáři při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru zcela odhlédnout od podmínek, za kterých příslušník vykonával funkci, do níž byl ustanoven podle dosavadních právních předpisů, a nerespektovat místo jeho dosavadního služebního působení. Dle názoru soudu je nutno vycházet z toho, že zákon o služebním poměru neruší služební poměr příslušníků ustanovených do funkce podle dosavadních právních předpisů, nýbrž zachovává kontinuitu těchto dříve vzniklých služebních poměrů, ve srovnání s předchozí právní úpravou však odlišným způsobem či zcela nově upravuje některé prvky služebního poměru. Místo služebního působení bylo již podle předchozí právní úpravy jednou z podstatných náležitostí rozhodnutí služebního funkcionáře, jímž se zakládá služební poměr, a touto podstatnou náležitostí zůstalo i podle zákona o služebním poměru. Je zřejmé, že ačkoli místo služebního působení není výslovně uvedeno ve výčtu základních charakteristik služebního místa v § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, jedná se další prvek, charakterizující konkrétní služební místo.

Městský soud dále konstatoval, že mezi účastníky není sporu o tom, že místem služebního působení žalobce ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o služebním poměru bylo do 31. 12. 2006 území obce (města) Hradec Králové. Přejícné ustanovení § 215 ani

žádné jiné ustanovení zákona o služebním poměru nepřiznává služebnímu funkcionáři pravomoc rozhodnout bez dalšího o změně dosavadního místa služebního působiště příslušníka a s odvoláním na potřeby bezpečnostního sboru jej natrvalo přesunout do místa jiného. Místo služebního působiště příslušníka, ustanoveného do funkce podle dosavadních právních předpisů, bylo již dříve určeno, služební funkcionář je proto povinen při ustanovení takového příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru toto předchozí určení místa služebního působiště respektovat a pokud je to možné, ustanovit příslušníka na služební místo ve stejném místě služebního působiště. Teprve jestliže to možné není, například proto, že v důsledku nové systemizace došlo ke snížení počtu služebních míst, na která mohl být příslušník v místě svého dosavadního služebního působiště ustanoven, a na zbylá místa byli z rozhodnutí služebního funkcionáře ustanoveni jiní v úvahu připadající příslušníci, nebo došlo-li k úplnému zrušení takových služebních míst v návaznosti na prováděné organizační změny, je na místě ustanovit příslušníka na služební místo v jiném místě služebního působiště. Služební funkcionář musí ovšem v takovém případě vždy uvést důvody, které jej k takovému rozhodnutí vedly. Této povinnosti služební funkcionář, rozhodující v projednávané věci v prvním stupni, ani žalovaný jako orgán rozhodující o odvolání žalobce nedostáli. Ačkoliv žalobce nesporně splňoval zákonem stanovené předpoklady pro ustanovení na místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě na expozituře Hradec Králové, žalovaný v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, z jakého důvodu se tak nestalo. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Argumentace žalovaného, který zdůrazňuje, že místo služebního působiště žalobce ještě neznamená, že výkon činností, náležících do oblasti výkonu jeho služby, bude prováděn jen v místě služebního působiště, jelikož se jedná o útvar s působností na celém území České republiky, nemůže podle městského soudu obstát. Obchází totiž skutečnost, že místo služebního působiště je navázáno na území obce, v níž příslušník vykonává službu zásadně. Ke stanovení tohoto konkrétního místa musí dojít již při vzniku služebního poměru a služební funkcionář je povinen takto jednou stanovené místo služebního působiště nadále respektovat.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Městského soudu v Praze včas podanou kasační stížností ze dne 7. 12. 2009, a to z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Podle jeho názoru městský soud pochybil, když v posuzované věci dovodil, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Argumentoval, že novou právní úpravou zákona o služebním poměru byla vytvořena diskontinuita s právním vztahem (služebním poměrem) existujícím před 1. 1. 2007, a to zejména vzhledem k tomu, že podle předchozí právní úpravy byli příslušníci ve služebním poměru k Policii České republiky, zatímco podle současné právní úpravy jsou ve služebním poměru k České republice. Ke dni 1. 1. 2007 byli tedy všichni příslušníci bezpečnostních sborů nově ustanoveni do svých funkcí. Je proto zřejmé, že v předkládané věci se nejednalo o klasické přeložení do jiného místa služebního působiště, které by muselo být samozřejmě podrobně odůvodněno.

Vzhledem k tomu, že zákonem o služebním poměru byly pro služební poměr stanoveny nové zákonné podmínky, je podle názoru stěžovatele v tomto konkrétním případě akceptovatelné odůvodnění ustanovením § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stěžovatel má za to, že nová právní úprava garantuje příslušníkům v souvislosti s novým ustanovením pouze v citovaném ustanovení výslovně vymezená kritéria, tedy ustanovení na služební místo, pro které příslušník splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenování do služební hodnosti, která je pro toto služební místo stanovena. Ostatní podstatné náležitosti, obsažené ve výroku rozhodnutí služebního funkcionáře o vzniku služebního poměru v souladu s § 17 odst. 1 zákona o služebním poměru, musel služební funkcionář posuzovat a určit nově podle nové právní úpravy zákona o služebním poměru, nikoliv podle dosavadních právních předpisů. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu garantovat příslušníkům místo služebního působení, výslovně by tuto náležitost v § 215 zákona o služebním poměru zakotvil. Argumentaci soudu, že služební funkcionář je při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru povinen respektovat místo služebního působení, určené podle dosavadních předpisů, považuje žalovaný za nepřipustně extenzivní, když tuto povinnost nelze z dikce § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru žádným výkladem dovodit. Připuštěním toho, že není možné změnit náležitosti, stanovené při přijetí do služebního poměru podle dosavadních právních předpisů, by mimo jiné mohlo dojít k faktické nemožnosti změnit složky služebního příjmu, neboť přechodná ustanovení tuto problematiku neupravují. Charakter služebního poměru je koncipován jako vztah státně zaměstnanecký, výrazně se odlišující od poměru pracovního jako poměru soukromoprávního, o čemž mimo jiné svědčí v zákoně o služebním poměru absentující odkaz na ustanovení zákoníku práce (na rozdíl od dosavadních předpisů).

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 2. 2010 navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Konstatoval, že stěžovatel se opírá pouze o obecnou polemiku s právní úpravou ustanovení § 215 zákona o služebním poměru, dovozující možnost ustanovení kteréhokoliv příslušníka Policie České republiky na nové služební místo, vzdálené od předchozího místa výkonu služební činnosti. Nová právní úprava ovšem neměla za cíl provádět paušálně změny míst služebního působení u všech příslušníků Policie České republiky, což bylo obsaženo i v důvodové zprávě k zákonu o služebním poměru.

Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, byla podána proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen pověřeným zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud

přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Podle ustanovení § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

Podle odst. 3 téhož ustanovení příslušníkovi uvedenému v odstavci 1, který pro služební místo nesplňuje další odborný požadavek, je bezpečnostní sbor povinen vytvořit podmínky pro splnění tohoto požadavku bez zbytečného odkladu.

Z dosavadního řízení a tvrzení účastníků v jeho průběhu plyne, že Nejvyšší správní soud je povolán, aby provedl důkladnější interpretaci ustanovení § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru, resp. přezkoumal, zda je příléhavý výklad tohoto ustanovení provedený Městským soudem v Praze, či naopak výklad, ze kterého vychází stěžovatel. Nejvyšší správní soud se po zvážení věci jednoznačně přiklonil k výkladu, provedenému městským soudem.

Městský soud vycházel ve svém rozhodnutí ze správné hypotézy, že zákon o služebním poměru neruší služební poměr příslušníků ustanovených do funkce podle dosavadních právních předpisů, nýbrž zachovává kontinuitu těchto dříve vzniklých služebních poměrů a ve srovnání s předchozí právní úpravou toliko odlišným způsobem či zcela nově upravuje některé prvky služebního poměru.

Nejvyšší správní soud je nucen označit za neúnosný právní názor stěžovatele, že novou právní úpravou zákona o služebním poměru byla vytvořena diskontinuita s právními vztahy (služebními poměry) příslušníků bezpečnostních sborů, existujícími před 1. 1. 2007, že ke dni 1. 1. 2007 byli všichni příslušníci bezpečnostních sborů nově ustanoveni do svých funkcí. Takové účinky nové právní úpravy zákona o služebním poměru by vedly k extrémnímu narušení právní jistoty příslušníků bezpečnostních sborů a umožňovaly by nepřipustnou míru libovůle služebních funkcionářů při (novém) ustanovování příslušníků na služební místa. Mimo to, že takové důsledky by byly obecně nepřijatelné, v souvislosti se zde dotčenou právní úpravou je navíc třeba poukázat na mimořádnou úlohu příslušníků bezpečnostních sborů při ochraně a prosazování veřejných zájmů, jakož i potřebu stabilizace těchto složek (což byl ostatně jeden z hlavních cílů nové právní úpravy). Tyto zájmy se odrážejí v koncipování zákona o služebním poměru jako zvláštní, na zákoníku práce pojmově autonomní úpravy, jakož i konkrétně například v zakotvení přísných předpokladů k přijetí do služebního poměru v ustanovení § 13 až 18 zákona o služebním poměru nebo povinného propuštění podle § 42 téhož zákona. Zásada kontinuity trvání služebních poměrů podle předchozí a současné právní úpravy je vyjádřena právě v inkriminovaném ustanovení § 215 zákona o služebním poměru, který

společně s dalšími přechodnými ustanoveními zajišťuje přizpůsobení se koncepčním změnám a přechod na novou právní úpravu (srov. důvodovou zprávu k přechodným ustanovením návrhu zákona o služebním poměru, podle původního číslování jako §§ 220 až 228, dostupná z: <<http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=256&ct1=0>>, jakož i názory předních autorů odborné literatury v této oblasti in TOMEK, P. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem*. 1. vyd. Olomouc : ANAG, 2007. s. 363).

Lze ostatně upozornit na to, že na kontinuitu právní úpravy zákona o služebním poměru s právní úpravou dosavadních předpisů, ošetřenou ustanovením § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru, opakovaně odkazovala rovněž poradní komise policejního prezidenta v doporučení, vydaném po projednání dne 2. 4. 2007 pod č. j. PPR-535/K-PK-2007, ze které žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, viz např. na straně 3 shora nebo na straně 4, předposlední odstavec doporučení. Stěžovatelovu argumentaci reformou organizačního charakteru, když podle předchozí právní úpravy byli příslušníci ve služebním poměru k Policii České republiky, zatímco podle nové právní úpravy jsou ve služebním poměru k České republice, je zdejší soud nucen označit za irrelevantní.

Nejvyšší správní soud považuje ve shodě s městským soudem za nesprávný názor stěžovatele, že nová právní úprava zákona o služebním poměru garantuje příslušníkům v souvislosti s novým ustanovením pouze v § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru výslovně vymezené atributy služebního místa, tedy toliko i) ustanovení na služební místo, pro které příslušník splňuje stanovený stupeň vzdělání, a ii) jmenování do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo, přičemž ostatní podstatné náležitosti služebního poměru ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o služebním poměru, mimo jiné místo služebního působení podle písm. g) tohoto ustanovení, by měl být služební funkcionář oprávněn posuzovat a určit nově podle právní úpravy zákona o služebním poměru, bez ohledu na určení podle dosavadních právních předpisů. Městský soud správně konstatoval, že nová právní úprava neumožňuje služebnímu funkcionáři při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru zcela odhlédnout od (ostatních) podmínek, za kterých příslušník vykonával funkci, do níž byl ustanoven podle dosavadních právních předpisů, tedy mimo jiné nerespektovat místo jeho dosavadního služebního působení.

Podle § 17 odst. 1 zákona o služebním poměru *se služební poměr zakládá rozhodnutím služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru. Rozhodnutí o přijetí do služebního poměru obsahuje výrok o a) dni vzniku služebního poměru, b) dni nástupu k výkonu služby, c) druhu služebního poměru, d) době trvání služebního poměru, e) jmenování do služební hodnosti, f) ustanovení na služební místo, g) místě služebního působení a h) složkách služebního příjmu.* Podle § 19 odst. 1 téhož zákona *služební místo vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka.*

Při porovnání náležitostí podle těchto ustanovení s obsahem § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru je podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba dojít k závěru,

že při ustanovení příslušníka bezpečnostního sboru podle tohoto ustanovení nelze dovozovat vázanost služebního funkcionáře toliko kritérii v něm výslovně uvedenými, přičemž v ostatním by byl dán prostor pro jeho libovolnou úvahu, nýbrž je nutné, aby při přechodu na nový zákon o služebním poměru byl každý příslušník ustanoven na takové služební místo, které v maximální míře odpovídá služebnímu místu, které tento příslušník zaujímal podle původní právní úpravy, ovšemže s výhradou organizačních změn, kapacitním rámcem systemizace služebních míst apod. Vždy je však nutné, aby se služební funkcionář v rozhodnutí o ustanovení příslušníka podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru výslovně vyjádřil a vypořádal s důvody, pro které dochází k ustanovení příslušníka na dané služební místo, zejména co do změn v podstatných náležitostech služebního poměru ve smyslu § 17 odst. 1 ve spojení s § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru. Takovou podstatnou náležitostí, charakterizující konkrétní služební místo, je bezesporu i místo služebního působiště příslušníka, význam jehož určení a změny je co do praktických důsledků výkonu služebního poměru mimořádný. O tom svědčí jak výslovné vymezení tohoto pojmu v ustanovení § 6 odst. 2 zákona o služebním poměru, tak i zvláštní úprava převedení na jiné služební místo v § 25 až 27, jakož i ustanovení § 36 (Převelení), § 37 (Služební cesta), § 38 (Studijní pobyt) a § 39 (Zastupování na jiném služebním místě) téhož zákona. Jakýkoliv jiný systematický a logický výklad § 215 zákona o služebním poměru, zejména pak výklad striktně gramatický, jak jej provádí stěžovatel, by byl nepřipustně restriktivní (zužující), a proto nepřijatelný.

Z výše uvedeného pak mimo jiné vyplývá, že služební funkcionář je při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru zásadně povinen respektovat předchozí určení místa jeho služebního působiště. Teprve jestliže to není možné, je třeba ustanovit příslušníka na služební místo v jiném místě služebního působiště. V takovém případě ovšem musí služební funkcionář v rozhodnutí vydaném podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru vždy řádně uvést důvody, které jej k rozhodnutí o novém místě služebního působiště příslušníka vedly. Městský soud správně konstatoval, že této povinnosti se ředitel ÚZČ SKPV jako služební funkcionář, rozhodující v projednávané věci v prvním stupni, ani žalovaný jako orgán rozhodující o odvolání žalobce, nedostáli, což je na pováženou zejména s ohledem na to, že alespoň podle spisové dokumentace, kterou má zdejší soud k dispozici, žalobce zcela splňoval zákonem stanovené předpoklady pro ustanovení na místo vrchního inspektora v 6. tarifní třídě na expozituře Hradec Králové. Z rozhodnutí správních orgánů dále není zřejmé ani to, z jakého důvodu nemohlo být ohledně splnění požadavku přístupu k utajovaným informacím stupně utajení „důvěrné“, což by žalobce kvalifikovalo rovněž k působení na kterémkoli z ostatních 7 systemizovaných služebních míst na expozituře Hradec Králové, postupováno podle § 215 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak ostatně žalobce navrhoval. Městský soud proto došel ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a jako takové je zrušil.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že žalovaný jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, má žalobce jako účastník, který měl ve věci plný úspěch, proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Za náklady žalobcem důvodně vynaložené považuje Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby – sepsání vyjádření ke kasační stížnosti – ve výši 2100 Kč (§ 7 položka 5. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů), a dále náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení podle § 57 odst. 2 s. ř. s. rovněž částka odpovídající sazbě této daně, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Bylo tedy rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na účet jejího právního zástupce náhradu nákladů řízení v celkové výši 2880 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu